

ELISABETH HAMMER

Smpikujassa

ILTARUSKON AIKA 9

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Elisabeth Hammer

Umpikujassa

Iltaruskon aika 9

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Tiia Mensio

SAGA Egmont

Umpikujassa – Iltaruskon aika 9

Translated by Saga Egmont

Edited by Tiia Mensio

Original title: *På sviktende grunn*

Original language: Norwegian

Copyright © 2018, 2025 Elisabeth Hammer and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221755

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilöt

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin edesmennyt kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin ystävätär

Trygve – Jennyn veli, asuu Estherin ja Peder Rønningin luona

Syver Svartangen – Ovreidin maatalan naapuri

Ingvald Svartangen – Syverin isä

Ask Bergan – Skoppumin nimismies

Katrin Strømer – Berganin tuttava

Amelia Horgen – Berganin sisar

Lars Disen – opettaja Bjerke-koulussa

Eilert Holm – naapurin poika

Rouva Holm – Eilertin äiti

Dangfart Lomvi – Karljohansvernin pappi

Luutnantti Bakke – Jennyn työnantaja
Erich Bakke – luutnantin poika
Jakobine Bakke – luutnantin vaimo
Tutta Slåtten – Jakobinen sisar
Edna Berg – luutnantti Bakken kokki
Inga – Ovreidin maatilan keittiöpiika
Jens – Ovreidin maatilan renki
Mikkel Ovreid – Halvorin ja Estherin veli

Luku 1

Skoppum, maaliskuu 1856

Rakel tuijotti Larsia. Hän kuuli, mitä tämä sanoi, mutta silti sitä oli vaikea uskoa. Maatila oli menetetty. Voi hyvä luoja! Maatila oli menetetty! Rakelia alkoi huimata niin, ettei hän pysynyt jaloillaan. Hän aisti, kuinka Larsin kasvojen ilme muuttui. Vihainen irvistys väistyi huolestuneisuuden tieltä, kun Rakel lyyhistyi kasaan.

– Rakel! Lars huudahti rynnätessään Rakelin luo ja tarttui tätä vyötäröltä.

– Päästä minut, Rakel kuiskasi saadessaan itsensä taas tasapainoon. – Anna minun olla.

– Tarkoitukseni ei ollut olla niin karkea, Lars sanoi katuvaissena. – En tahtonut satuttaa sinua.

Nuo sanat saivat Rakelin heräämään, ja hän tunsu, kuinka kytevä raivo sai hänen voimansa palaamaan.

– Kuinka sinä voit sanoa noin? Hän nosti kätensä miehen rin-

nalle ja työnsi tämän pois luotaan. – Olet huijannut minua niin pitkään, *etkä tahtonut satuttaa minua?*

– Tiedän, että käytökseni on anteeksiantamatonta, Lars sanoi.

– Mutta en valehdellut silloin, kun kerroin, mitä tunsin sinua kohtaan. On totta, että rakastuin sinuun heti, kun tapasimme ensimmäisen kerran, ja olin iloinen saadessani olla sulhasesi. Muut naiset eivät merkitse mitään, ja olen todella pahoillani, että...

– Minä tunnen sinua kohtaan ainoastaan inhoa, Rakel sanoi väliin ääni väristen. – En tahdo kuulla enempää niistä muista naisista, joiden kanssa olet minua pettänyt, saati siitä, mitä tunnet minua kohtaan! Rakel hiljensi ääntään. – Sinä valehtelit minulle maatilasta. Kuinka sinä saatoit tehdä niin? Sinä annoit minun uskoa, että kaikki oli kunnossa, kun todellisuudessa tila oli jo menetetty.

Kun Rakel sanoi sen ääneen, kylmä väristys kulki pitkin hänen selkärankaansa.

– Rakel, minä...

– Mene, Rakel sanoi ja osoitti ovea. – Mene tiehesi, äläkä koskaan tule takaisin!

Hän tarttui mekkonsa taskussa olevaan sormukseen ja heitti sen Larsin perään. Sormus osui miestä rintaan ja putosi lattialle ontosti kolahtaen. – Ja vie tuo mennessäsi!

Lars kumartui alas ja nosti sormuksen katsoen samalla Rakelia.

– Olet vihainen nyt, mutta...

– Voi hyvä luoja taivaissa, Rakel sanoi niin hillitysti kuin pysyi. – Näetkö tuon haulikon tuolla seinällä? Hän osoitti sitä vapisevalla sormellaan. – Jos sinä et häivy täältä *nyt*, minä ammun sinut!

Lars katsoi Rakelia kauhuissaan, kääntyi sitten kannoillaan ja ryntäsi ulos ovesta.

Rakel jäi seisomaan ja nojasi isän kirjoituspöytää vasten. Hän tunsu itsensä huonovointiseksi, joten hän käveli ikkunan luo ja avasi sen.

Hän näki Jensin kuljeskelevan lehmilaitumella ja tarkastavan aitoja talven jäljiltä. Jens käytti voimaa ja ravisteli tolppaa niin, että aita taipui monta tolpanväliä. Rakel huomasi ohimennen, että Jensin olkapää näytti olevan jälleen kunnossa. Hän kuuli äidin ja Ingan äänet takapihalta, samoin Veslan innokkaan haukunnan. Rakel arveli, että he olivat matkalla panimoon. Sydän pakotti Rakelin rinnassa. Hänen täytyisi kertoa tästä äidille, ja se tulisi murtamaan tämän. Mutta ei vielä. Ensin hänen täytyisi koota ajatuksensa ja löytää tapa, jolla kertoa asia.

Hän sulki ikkunan ja jäi hetkiseksi avuttomana seisomaan. Mitä hän oikein tekisi? Hänen oli puhuttava jonkun kanssa. Hän siis teki niin kuin hänellä oli tapana tehdä silloin, kun jokin tuntui raskaalta ja vaikealta: hän meni Blakkan luo.

Hevonen seisoi tallissa ja hirnahti rauhallisesti, kun Rakel astui sisään. Rakel asteli tamman luo ja kietoi kätensä sen kaulalle. Se tuoksui turvalliselta ja hyvältä, ja sen lämmin turkki tuntui ihanan pehmeältä ihoa vasten.

– Hän huijasi minua, Blakka, Rakel kuiskasi, ja niin kyyneleet alkoivat virrata.

Rakelin askeleet olivat raskaat, kun hän hetken kuluttua suuntasi kohti panimorakennusta etsiäkseen äitinsä. Ovi oli auki, ja hän kuuli, kuinka äiti ja Inga nauroivat ja nauttivat työstään.

Vesla syöksyi ovesta kuin nuoli, kun Rakel tuli lähemmäs. Se haukkui iloisesti, ja sen takkuinen häntä kävi kuin vispilä. Rakel

pysähtyi ja halaili koiraa. Vesla palkitsi hänen silityksensä märillä suukoilla.

Sitten Rakel nousi ylös ja meni panimoon. Äiti ja Inga olivat saaneet kevätleipomuksensa melkein valmiiksi, ja se oli hyvä se, sillä leipominen oli hoidettava pois alta, ennen kuin kaivoveteen pääsisi tulvavettä tai kasvustoa, ja kevät oli nyt täydessä vauhdissa.

Rakennuksessa oli lämmin, ja pieni ikkuna oli avattu tuule-
tusta varten. Äiti istui tuolilla pannun vieressä ja vahti paistuvia
rieskoja. Inga oli tekemässä uutta taikinaa ja seisoi selin Rakeliin.
He kumpikin hymyilivät ja nauroivat.

– Joko sinä olet täällä? äiti sanoi ja katsoi Rakeliin. – Etkö sinä
olekaan herra Disenin kanssa?

Vesla makasi leivinpöydän alla ja tarkkaili Rakelia aivan kuin
olisi vaistonnut, että jotakin oli tapahtunut.

– Ei, hän lähti, Rakel sanoi hiljaa.

– Onko jokin vialla, Rakel?

– Meidän täytyy puhua, Rakel sanoi. – Mieluiten kahden kes-
ken.

– Minä menen, Inga sanoi. – Minun täytyy joka tapauksessa
mennä sisään ja hakea ruokakomerosta lisää jauhoja.

– Kiitos, Inga, Rakel sanoi ja hymyili vaisusti Ingalle, kun tämä
lähti panimosta. Sitten Rakel istuutui jakkaralle niin, että saattoi
katsoa äitiään silmiin.

– Mitä on tapahtunut, Rakel? äiti kysyi ja nosti rieskan pan-
nulta. – Ette kai te ole riidelleet?

– Emme, Rakel vastasi ja pudisti hitaasti päätään.

– Luojan kiitos, äiti huudahti. – Sillä herra Disen on parasta,
mitä meille on tapahtunut pitkään aikaan. Hän on ollut meidän

tukemme ja turvamme tänä vaikeana aikana, ja olen niin iloinen, että...

– Äiti, Rakel keskeytti. – Herra Disen on huijannut meitä.

Äiti avasi suunsa sanoakseen jotakin, mutta sulki sen sitten ja katsoi Rakelia ymmärtämättä mitään.

– Hän ei ole se mies, joka hän on esittänyt olevansa, Rakel jatkoi. – Se oli petosta, ja hän tahtoi vain saada tilan haltuunsa.

Rakel kertoi kaiken, mitä oli tapahtunut, ja jätti vain rouva Horgenin nimen mainitsematta. Se ei ollut tärkeää, eikä hän halunnut loukata Berganin sisarta.

– Nyt en tiedä, mitä tehdä, Rakel sanoi päättäen puheensa.

Äiti ei sanonut mitään. Hän tuijotti Rakelia kasvot ilmeettöminä ja silmät kyynelistä kiiltäen. Sitten hän veti väristen henkeä.

– Voi minun tyttöparkaani, hän sanoi itkuisena. – Kuinka hän kehtaa kohdella sinua sillä tavalla? Äiti räpytteli kyyneleitään pois. – Hän ansaitsisi selkäsaunan!

Äiti tarttui Rakelia käsistä ja puristi niitä lujasti. – Olit joka tapauksessa liian hyvä hänelle, hän ei ansainnut sinua. Tiedätkö mitä? Minä pyydän Ingaa laittamaan sinulle kupillisen kuumaa omenasiideriä. Luulen, että meillä on sitä vielä joulusta jäljellä.

– Äiti, Rakel sanoi tavoittaen äitinsä katseen. – Hän valehteli meille myös maatilasta, kai sinä kuulit sen?

– Kyllä, äiti sanoi. – Kyllä minä kuulin. Mutta kaikki ei ole vielä menetetty. Otamme yhteyttä asianajaja Kristianseniin. Olen varma, että hän voi auttaa meitä.

– Mutta herra Kristiansen ei voi auttaa meitä, äiti. Disen ei olisi luovuttanut, jos meillä olisi ollut mahdollisuus pitää tila.

– Älä väitä vastaan, Rakel, äiti sanoi tiukasti. – Meidän ei kannata pelätä pahinta, ennen kuin tiedämme enemmän. Hänen äänensä särkyi ja kyyneleet alkoivat valua poskia pitkin. Hän

pyyhki ne nopeasti pois. – Ei mietitä sitä nyt. Nyt paistamme rieskat valmiiksi, niin meillä on kaikki tarvittava pääsiäispäivän juhlaa varten.

Rakel ei tiennyt, mitä vastata äidille. Hänen ajatuksensa kääntyivät tyhjentyneeseen rahalippaaseen isän toimistossa. Kuinka ihmeessä hän saisi rahat asianajajan palkkioon? Hänen täytyisi kertoa siitä äidille, mutta hän ei halunnut viedä tältä toivoa.

– Menemmekö juhliin joka tapauksessa? hän sanoi sen sijaan. Pääsiäisjuhlat olivat perinne. Kun paastonaika oli ohi, lähimmät naapurukset toivat mukanaan ruokaa ja juomaa ja söivät yhdessä. Juhlien isäntä vaihteli vuosittain, ja tänä vuonna oli Linnefløttien vuoro. Isän kuoleman vuoksi Rakel oli ollut epävarma, menisivätkö he juhliin.

– Kyllä me menemme, äiti sanoi. – Meillä on vielä paljon ruokaa joulusta, ja isäsi piti niin kovasti niistä juhlista. Äiti yskähti. – Hän ei olisi tahtonut meidän pysyvän kotona, ja luulen, että meille tekee hyvää päästä pois. Äiti huokaisi raskaasti. – Ajatella, että erehdyimme herra Disenin suhteen niin pahasti, Rakel.

– Niin, Rakel vastasi. – Vain Bergan ja isä näkivät Disenin sellaisena kuin tämä todella on.

– Isä?

– Niin, Disen tunnusti minulle, ettei isä ollutkaan antanut siunaustaan avioliitollemme. Kaikki oli vain valetta.

Äiti puristi taas Rakelin käsiä. – Sinä olet varmasti murtunut, kultaseni. Ainoa hyvä asia tässä on se, että asia tuli selville nyt eikä vasta häiden jälkeen. Mutta ymmärrän, ettei siitä ole suurta lohtua. Voin vain sanoa, että aika parantaa haavat. Sinä unohdat vielä hänet.

– En minä ole murtunut, Rakel vastasi. – En tunne häntä kohtaan mitään muuta kuin vihaa.

– Niin saattaa olla nyt, mutta tulee vielä päiviä, jolloin tunnet toisin. Sillä herra Disen on sellainen mies, josta jokainen nainen unelmoi. Äiti silitti Rakelin poskea. – Hän oli älykäs, huomaavainen, hyvätapainen ja lauloi kuin enkeli. Lisäksi hän oli kaunis.

– Niin, unelmien prinssi, Rakel vastasi surullisena. – Mutta olisihan minun pitänyt tietää, ettei sellaisia olekaan oikeassa elämässä. Nyt tunnen itseni vain hölmöksi, kun annoin hänen johtaa itseäni harhaan.

– Kyllä heitä on olemassa, äiti sanoi haaveileva ilme kasvoiltaan. – Halvor oli minulle sellainen. Kyllähän hänellä oli huonotkin tapansa, äiti myönsi itsekseen hymyillen. – Mutta hyviä puolia oli niin paljon, että päätin jättää ne vähemmän hyvät huomiotta. Niin se on useimmilla meistä. Meillä kaikilla on omat puolemmme.

– Isä ja sinä sovitte yhteen, äiti.

Äiti nauroi. – Emme aluksi, kultaseni, mutta olimme onnellisia, koska rakastimme toisiamme. Menimme naimisiin heti tavattuamme, joten emme tunteneet toisiamme kovin hyvin silloin. Isäsi oli kärsimätön, ja jälkikäteen ajateltuna olen iloinen, että avioiduimme pian.

Äiti ei sanonut enempää, eikä hänen tarvinnutkaan. Rakel tiesi, että äidin vanhemmat olivat kuolleet tulipalossa juuri sen jälkeen, kun äiti oli mennyt naimisiin.

– Näin, että olitte onnellisia yhdessä, äiti.

Vesla alkoi vinkua kärsimättömästi, ja Rakel katsoi sitä.

– Minä vien Veslan navettaan, hän sanoi ja nousi ylös. – On jo iltatoimien aika.

– Tee niin, äiti sanoi. – Ja kuule, otatko yhteyttä herra Kristianseniin?

– Kyllä, Rakel vastasi vaisusti. – Heti viikonloppuna.

– Hyvä, äiti sanoi hymyillen lempeästi. – Kyllä kaikki vielä järjestyy, Rakel. Tila pelastuu.

Rakel tyytyi vain nyökkäämään vastaukseksi ja kutsui koiran mukaansa panimorakennuksesta.

He olivat tuskin päässeet ulos, kun Vesla syöksyi tiehensä. Rakel tarttui helmaansa ja juoksi perään.

– Vesla, tule tänne! hän huusi niin päättäväisesti kuin pystyi, mutta koira ei pysähtynyt. Se katosi talon kulman taakse ja alkoi haukkua täyttä kurkkua.

Juuri, kun Veslan haukunta muuttui vihaiseksi murinaksi, Rakel kääntyi talon kulman ympäri ja pysähtyi äkisti. Aivan piha-puun alla seisoi isoäiti, joka viuhtoi hurjana oksalla.

Luku 2

Rakel näki, kuinka täynnä vihaa isoäidin silmät olivat, ja kuinka tämä yritti lyödä Veslaa satuttaakseen sitä.

– Vesla, tule tänne! Rakel sanoi tiukasti, ja tällä kertaa koira totteli.

– Tuo piski täytyy lopettaa! isoäiti huusi ja huitoi kepillä.

– Mitä sinä teet täällä? Rakel kysyi ja käveli isoäitiä kohti välittämättä tämän huitomisesta. – Sinulla ei ole tänne mitään asiaa.

– Tulin vain katsomaan paikkaa, josta tulee taas pian kotini, isoäiti sanoi katse tiukentuen. – Kaksi viikkoa, Rakel, ja sitten te häivyttte täältä. Silloin avaimet ovat taas minun, niin kuin niiden olisi pitänyt koko ajan ollakin!

– Painu takaisin Svartangeniin, sinne sinä kuulut, Rakel sanoi kylmästi.

Isoäiti otti askeleen Rakelia kohti, mutta pysähtyi, kun Vesla alkoi murista uhkaavasti.

– Tiedätkö mitä? isoäiti sanoi tiukasti. – Kun muutan takaisin, aion ensi töikseni tappaa tuon rakin!

Hän kääntyi ja lähti tiehensä, ja Rakel jäi seisomaan paha maku suussaan. Tähän saakka hän oli ajatellut, että tilan menettämisellä olisi seurauksia vain hänelle ja äidille, mutta vielä pahempaa se tulisi olemaan Blakkalle, Dagrosille, Veslalle ja muille eläimille. Ne saisivat Mikkel Ovreidin elämänsä, miehen, joka huvitteli tappamalla kettuja mitä julmimmilla tavoilla. Turhautuneena Rakel potkaisi keppiä, jonka isoäiti oli heittänyt pois. Vesla luuli, että Rakel halusi leikkiä, ja säntäsi tiehensä. Tilanteen vakavuudesta huolimatta Rakelin oli pakko hymyillä, kun Vesla iski hampaansa keppiin ja nosti sen maasta häntä iloisesti heiluen.

– Haluatko leikkiä, Vesla? Rakel kumartui ja otti kepin koiralta. Sitten hän katkaisi kepin kahtia ja heitti kevyemmän osan tilalle johtavalle tielle. Vesla juoksi tiehensä niin, että maa pölysi sen jäljessä, autuaan tietämättömänä siitä, että sen henki oli vaarassa.

Rakelin katse harhaili, kun hän leikki koiran kanssa, ja lopulta se laskeutui Gråtjønngårdenin katolle. Nyt, kun puissa ei ollut vielä lehtiä, se oli juuri ja juuri näkyvissä.

Bergan tiesi, Rakel tajusi yhtäkkiä. Bergan tiesi, millainen mies Disen oli, ja hän oli yrittänyt varoittaa Rakelia. Tiesikö Bergan myös sisarestaan? Kyllä, hänen täytyi tietää. Yhtäkkiä Rakel tajusi, että sen tappelun, jossa Bergan oli rökittänyt Disenin, oli täytynyt johtua Berganin sisaresta.

Jenny kantoi pyykkikorin kellariin. Kun herra Bakke oli tullut kotiin vaimonsa kanssa aiemmin päivällä, Jenny oli yrittänyt pysytellä erossa morsiusparista. Edna huolehti heistä, ja Jenny heittäytyi muiden tehtävien pariin.

Kuinka tyhmä hän olikaan ollut! Ajatella, että hän oli uskonut herra Bakken kauniita sanoja siitä, että tämä eroaisi neiti Jakobi-

nestä ja menisi naimisiin Jennyn kanssa. Hän pudisteli päätään oman hyväuskoisuutensa vuoksi. Köyhä tyttörukka, jota pidettiin lumphuna ja itsemurhaajan tyttärenä. Tietenkään herra Bakke ei olisi koskaan mennyt naimisiin hänen kanssaan.

Mutta mitä herra Bakke sitten oli hänestä halunnut? Rakastajattarenko? Sitä Jenny ei uskonut. Sinä iltana, jona herra Bakke oli tunnustanut tunteensa Jennyä kohtaan, hän oli käyttäytynyt kuin herrasmies. He olivat jakaneet vain pari suudelmaa, eikä herra ollut yrittänyt vietellä Jennyä. Ei, tätä hän ei ymmärtänyt lainkaan.

Jenny avasi kellarin oven ja sytytti lampun. Pehmeä valo laskeutui kovalle maalattialle ja sai valkoisen tiiliseinän hehkumaan himmeästi. Hämähäkki oli punonut suuren verkon yhteen nurkaan. Tavallisesti Jenny olisi mennyt yläkertaan, hakenut luudan ja siivonnut verkon pois. Mutta ei tänään. Verkko saisi roikkua paikoillaan.

Hän kaatoi pyykit soikkoon ja sytytti hellan. Veden hän oli hakenut kaivosta samana aamuna, joten se oli jo valmiina. Hän kaatoi veden hellan päällä olevaan suureen kattilaan ja istuutui jakkaralle odottamaan, että se alkaisi kiehua.

Kellarissa oli viileää, mutta hella lämmitti mukavasti. Jenny pyyhkäisi otsaansa kämmenselällään. Muutama hiussuortuva oli irronnut letistä, joka oli kietoutunut hänen kaulansa ympärille, ja nyt hiukset olivat tarrautuneet hänen ihoonsa.

Hän kääri puseronsa hihat ylös ja nosti kattilan liedeltä. Se oli raskas ja todella kuuma, ja hänen ranteensa sisäpuolta poltti, kun hän piteli kattilaa pyykkisoikkoa vasten. Hän puri hampaitaan yhteen ja räpytteli pois kyyneliä, jotka nousivat silmiin kivun myötä. Sitten hän kaatoi veden soikkoon. Kuuma höyry kohosi hänen kasvoilleen ja kirveli hänen poskiaa, mutta Jenny päätti, ettei tuntisi sitä.

Jenny pesi vaatteita pyykkilautaa vasten, kunnes hänen rystysensä olivat hellinä. Hän ei välittänyt pestä hienoja vaatteita hellävaroen, sillä nyt hän tärisi raivosta, ja hän huuhtoi raivonsa pyykkisoikkoon. Vasta, kun viimeinenkin vaatekappale oli jynsätty puhtaaksi ja hän saattoi suoristautua, viha päästi otteensa hänestä ja sen tilalle tuli raskas ja tuskallinen suru.

Silti Jenny jatkoi työtään. Hänen oli pakko. Sillä mitä muutaakaan hän olisi voinut tehdä?

Hän huuhteli pyykit ja väänsi ne kuiviksi. Se oli raskasta, ja hän käytti siihen kaikki voimansa. Lopulta pyykit oli hoidettu, ja hän tiputti viimeisenkin vaatekappaleen pyykkisoikkoon. Nyt se piti vain kantaa ylös ja ripustaa vaatteet kuivumaan.

Hän kääntyi ympäri kuullessaan askeleita portaissa.

– Olen valmis, Edna, hän sanoi. – Laitan vain...

Sanat jäivät roikkumaan ilmaan, kun Jenny kääntyi ja näki rouva Jakobinen seisovan rappusten juurella. Jälleen kerran Jenny hämmästyi sitä, kuinka muuttunut rouva oli. Tämä oli niin laiha, että solisluut töröttivät näkyvissä ja samalla tämän kasvot olivat pöhöttyneet, lähes turvonneet. Silmät olivat tummemmat kuin yleensä, aivan kuin pupillit olisivat olleet erityisen suuret, ja rouvalla oli sinivioletit renkaat silmiensä alla. Tämä oli myös luonnottoman kalpea.

– Joko sinä olet valmis? rouva sanoi makeansuloisella äänellä ja tuli Jennyn luo. – Mitäs tässä sitten on?

Hän työnsi sormensa yhden vaatteen alle ja nosti sitä. – Eric-hin yöpaita?

– Kyllä, rouva Jakobine, Jenny sanoi ja tuijotti suoraan naisen ohitse.

– Entäpä tämä sitten? rouva kysyi nostaen toisenkin vaatekappaleen. – Näyttää mieheni puserolta, hän totesi.

Rakel on menettämässä Ovreidin tilan Larsin petoksen myötä.

Lars yrittää hiipiä takaisin Rakelin elämään, mutta Rakel on keskittynyt tulevaan oikeustaisteluun. Voiko hän voittaa tilansa takaisin katalaa vastustajaa vastaan?

Vastanainut herra Bakke on edelleen kiinnostunut Jennystä, mutta miehen suuri paljastus Jakobine-vaimosta kääntää kaiken pälaelleen. Nyt Jennyn on keksittävä uusia keinoja sydämensä korjaamiseksi.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka on tunnettu lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa *Pohjoiset saagit* -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.